

ODPIS

Sygn. akt VIII Kp 1541/24

1001-14.Ds.28.2024

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2025 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: sędzia SO Anna Ptaszek

Protokolant: Maja Rowicka

przy udziale Prokuratora: Jolanty Kędziory

po rozpoznaniu zażaleń pokrzywdzonego Dariusza Barskiego oraz pełnomocnika pokrzywdzonego adw. Bartosza Lewandowskiego w zakresie pkt 1. postanowienia prokuratora del. do Prokuratury Krajowej z dnia 29 lipca 2024 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie

o sygn. 1001-1t4.Ds.28.2024

na podstawie art. 306 § 1 kpk, art. 437 § 1 kpk, art. 465 § 1 i 2 kpk, art. 98§ 2 kpk

postanawia

1. nie uwzględnić zażalenia Dariusza Barskiego oraz jego pełnomocnika na postanowienie prokuratora del. do Prokuratury Krajowej z dnia 29 lipca 2024 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. 1001-1t4.Ds.28.2024 i utrzymać w mocy postanowienie w zaskarżonej części;
2. odroczyć sporządzenie uzasadnienia na okres do 7 dni.

SSO Anna Ptaszek

Na oryginale właściwe podpisy,
za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sędzią Przewodniczącą
Sądu Okręgowego w Warszawie
J. Kędziory

Sygn. akt VIII Kp 1541/24

1001-14.Ds.28.2024

UZASADNIENIE

Dnia 13 stycznia 2024 roku do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wpłynęło zawiadomienie Michała Ostrowskiego - Zastępcy Prokuratora Generalnego - o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 kk, które – jak twierdził zawiadamiający - zostało złożone w porozumieniu z pozostałymi Zastępcami Prokuratora Generalnego, tj.: Robertem Hernandem, Krzysztofem Sierakiem, Tomaszem Janeczkiem, Krzysztofem Urbaniakiem, Andrzejem Pozorskim, Beatą Marczak. Występek ten miał być popełniony przez Adama Bodnara, Jacka Bilewicza i inne osoby, a polegać miał na przekroczeniu przez funkcjonariuszy publicznych uprawnień przez podjęcie bezprawnych działań zmierzających do odwołania z pełnionej funkcji Dariusza Barskiego - Prokuratora Krajowego – co, zdaniem zawiadamiającego, stanowi działanie na szkodę interesu publicznego.

W uzasadnieniu zawiadomienia wskazano, że w dniu 12 stycznia 2024 roku Minister Sprawiedliwości, Adam Bodnar, poinformował prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Barskiego, iż nie pełni on już funkcji Prokuratora Krajowego, a także że z dniem 12 stycznia 2024 roku pozostaje prokuratorem w stanie spoczynku. Prokurator Generalny wręczył prokuratorowi Prokuratury Krajowej Dariuszowi Barskiemu pisemne wyjaśnienie powyższej decyzji, z której wynika, że pismo Prokuratora Generalnego z dnia 16 lutego 2022 roku (sygn. 1001-9.1122.754.2022) o przywróceniu do czynnej służby prokuratora Prokuratury Krajowej w stanie spoczynku Dariusza Barskiego nie wywołało skutków określonych w art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Przepisy wprowadzające - Prawo o prokuraturze (Dz.U. poz. 178 ze zm.) – dalej PwPoP. Ponadto, w piśmie skierowanym do Dariusza Barskiego, Prokurator Generalny wskazał, że od dnia 12 stycznia 2024 roku przysługuje Dariuszowi Barskiemu jako prokuratorowi Prokuratury Krajowej przeniesionemu w stan spoczynku na mocy przepisów art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 9 października 2009 roku o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 178, poz. 1375 ze zm.), uposażenie wynikające z art. 19 ust. 5 wskazanej ustawy, którego wysokość zostanie określona odrębnym pismem.

Zdaniem zawiadamiającego, zachowanie Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Adama Bodnara w sposób przemyślany i celowy prowadzi do destabilizacji istotnego i kluczowego organu, jakim jest Prokuratura, a tym samym do zakwestionowania

skuteczności powołania do pełnienia funkcji Pierwszego Zastępcy Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego, co nastąpiło decyzją Prezesa Rady Ministrów z 18 marca 2022 roku po uzyskaniu opinii Prezydenta w przedmiocie kandydatury prokuratora Prokuratury Krajowej, Dariusza Barskiego.

Jak podniesiono w zawiadomieniu, działania te podważają legalne decyzje prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Barskiego; w tym prawne, organizacyjne i finansowe, budżetowe, osobowe, kadrowe i procesowe, co może prowadzić do kwestionowania ważności postępowań i zapadłych w nich rozstrzygnięć; niejednokrotnie o nieodwracalnym charakterze, ze szkodą dla państwa, obywateli, których te postępowania dotyczyły; w tym sprawców i ofiar przestępstw.

Zawiadamiający stał na stanowisku, że powierzenie prokuratorowi Prokuratury Krajowej Jackowi Bilewiczowi funkcji p.o. Prokuratora Krajowego z pominięciem procedury ustawy Prawo o prokuraturze stanowiło bezprawne przekroczenie uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych. Jak wywodził, funkcja taka nie jest znana w ustawie Prawo o prokuraturze – dalej PoP - i nie można nią zastąpić legalnie powołanego Prokuratora Krajowego w osobie prokuratora Dariusza Barskiego. Nadto podniesiono, że Minister Sprawiedliwości- Prokurator Generalny, Adam Bodnar, nie ma uprawnień do ustalania, które decyzje władcze podjęte przez prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Barskiego, działającego jako Prokurator Krajowy, pozostają w mocy.

W podsumowaniu zawiadamiający wywodził, że zachowanie Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Adama Bodnara i innych funkcjonariuszy publicznych podejmujących działania w związku ze sprawą prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Barskiego stanowi ewidentne działanie na szkodę interesu publicznego rozumianego jako pewność obrotu prawnego i wiarygodność najważniejszych instytucji państwowych, w tym stojących na straży ochrony praworządności, ale też wprost wyrządzają istotną szkodę, której bez środków wynikających z prawa karnego nie sposób naprawić.¹

*

Dnia 13 stycznia 2024 roku do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wpłynęło zawiadomienie członków Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość w osobach posłów: Jacka Ozdoby (prawnik), Marcina Romanowskiego (prawnik, doktor nauk prawnych), Marcina Warchoła (prawnik, doktor habilitowany nauk prawnych), Michała

¹ tom I k. 1-6

Wójcika (prawnik), Mariusza Goska i posła do Parlamentu Europejskiego Patryka Jakiego o przestępstwie z art. 231 § 1 kk i art. 127 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W zawiadomieniu wskazano, że w dniu 12 stycznia 2024 roku Minister Sprawiedliwości, Adam Bodnar, miał rażąco przekroczyć swoje uprawnienia poprzez odwołanie Prokuratora Krajowego, Dariusza Barskiego, z zajmowanego stanowiska bez podstawy prawnej, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 kk oraz wraz z prokuratorem Prokuratury Krajowej Jackiem Bilewiczem i innymi osobami miał narazić na niebezpieczeństwo interes państwa polskiego i jego obywateli dokonując gwałtownego zamachu na jego ustrój gwarantowany Konstytucją RP i stosowanym ustawodawstwem, czym miał wypełnić znamiona przestępstwa z art. 127 § 1 kk.²

W warstwie uzasadnienia przedstawiono analogiczną argumentację, jak w przypadku zawiadomienia autorstwa Michała Ostrowskiego; przy czym wskazywano, że – zdaniem zawiadamiających - art. 47 PwPoP nie ma charakteru epizodycznego, jest przepisem obowiązującym nadal. Ich zdaniem „ustawa stworzyła możliwość powrotu do służby w każdym czasie dla wszystkich prokuratorów, wyraźnie zastrzegając, że dotyczy „każdego czasu”. Tylko woli prokuratora pozostawiono decyzję w przedmiocie powrotu, wyrażenie bowiem takiej woli obligowało i obliguje Prokuratora Generalnego do uwzględnienia wniosku w przedmiocie powrotu ze stanu spoczynku”.

Uzasadniając, iż miało dojść jednocześnie (w warunkach art. 11 § 2 kk) do popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 127 § 1 kk zawiadamiający podnosili między innymi, że działania Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Adama Bodnara miały mieć związek z wszczynanymi postępowaniami związanymi z – jak to ujęto – „bezprawnym wtargnięciem policji, na teren Pałacu Prezydenckiego, (...) przeszukaniem biura i mieszkania znanej warszawskiej notariusz, uczestniczącej w skoku Sienkiewicza na media publiczne”. Wskazano, że opinia prawna, którą dysponował Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny mogła być narzędziem szantażu stosowanego wobec prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Barskiego, a to – zdaniem zawiadamiających - „wypełnia znamiona przemocy, o której mowa w art. 127 § 1 kk”. Podnoszono, że „prokurator Jacek Bilewicz jako doświadczony i dysponujący znaczną wiedzą prawniczą musiał zdawać sobie sprawę, że bierze udział w bezprawnym spisku mającym na celu zamach stanu. Mimo to, przyjął bezprawną nominację z rąk Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska (...)” Zawiadamiający stwierdzili także, że „odwołanie przemocą wspólnie i w porozumieniu

² tom I k. 13-19

z osobami trzecimi Prokuratora Krajowego przez Ministra Sprawiedliwości zagraża bezpieczeństwu państwa i rażąco narusza ustrój konstytucyjny (...) Dlatego też działanie Adama Bodnara wraz z prokuratorem Jackiem Bilewiczem, jako uzurpatorem i innymi osobami stanowi zamach na konstytucyjny ustrój Rzeczypospolitej Polskiej”.

*

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2024 roku Prokurator Prokuratury Regionalnej wszczął śledztwo w sprawie: zaistniałego w dniu 12 stycznia 2024 roku w Warszawie przekroczenia uprawnień przez działających wspólnie i w porozumieniu funkcjonariuszy publicznych, w tym Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, w związku z wręczeniem Dariuszowi Barskiemu - Prokuratorowi Krajowemu dokumentu stwierdzającego, że przywrócenie go do czynnej służby prokuratora zostało dokonane z naruszeniem obowiązujących przepisów i nie wywołało skutków prawnych, w celu ominięcia trybu odwołania Prokuratora Krajowego określonego w art. 14 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i powołaniem w jego miejsce, jako osoby pełniącej obowiązki Prokuratora Krajowego, innego prokuratora z Prokuratury Krajowej, z naruszeniem przepisów wyżej cytowanej ustawy i tym samym działania na szkodę interesu publicznego, a także prywatnego Dariusza Barskiego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 kk.³

W toku prowadzonego śledztwa, potwierdzono, iż pismem z dnia 12 stycznia 2024 roku skierowanym do Dariusza Barskiego, Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, Adam Bodnar, uznał, że pismo Prokuratora Generalnego z dnia 16 lutego 2022 roku (sygn. 1001-9.1122.754.2022) o przywróceniu do czynnej służby prokuratora Prokuratury Krajowej w stanie spoczynku Dariusza Barskiego nie wywołało skutków określonych w art. 47 § 1 i 2 PwPoP, a także, że z dniem 12 stycznia 2024 roku prokurator Prokuratury Krajowej, Dariusz Barski, pozostaje prokuratorem w stanie spoczynku przeniesionym w trybie art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 09 października 2009 roku o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U Nr 178 poz. 1375 z późn. zm.). W ocenie Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, 16 lutego 2022 roku nie istniała możliwość stosowania przepisu określonego w art. 47 § 1 i 2 PwPoP. Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny uznał, że temporalny zakres stosowania tej normy prawnej w wymiarze materialnym i kompetencyjnym dotyczącym przywrócenia do służby prokuratora pozostającego w stanie spoczynku obejmował okres od 04 marca 2016 roku do 04 maja 2016 roku.

³ tom I k. 20-21

Powyższa regulacja obejmowała wprowadzenie nowego ustroju Prokuratury ukształtowanego ustawą z dnia 28 stycznia 2016 roku w trakcie kształtowania prokuratury w 2016 roku, którego okres wyznaczono od czasu wejścia ustawy w życie, tj. od dnia 04 marca 2016 roku do chwili ukształtowania kadrowego prokuratury, tj. do dnia 4 maja 2016 roku. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, przywrócenie do służby czynnej ze stanu spoczynku prokuratora Dariusza Barskiego po dniu 04 maja 2016 roku nie mogło być skuteczne ani na podstawie art. 47 § 1 i 2 PwPoP, ani na podstawie art. 127 § 1 PoP w z zw. z art. 74 § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej USP. Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny stwierdził jednocześnie, że pozostały skuteczne wszystkie decyzje poprzedniego Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego o przywróceniu do służby czynnej prokuratorów pozostających w stanie spoczynku na podstawie art. 47 PwPoP, które zostały podjęte w okresie 04 marca 2016 roku – 04 maja 2016 roku.⁴

Z uwagi na powyższe, Minister Sprawiedliwości w dniu 12 stycznia 2024 roku wystąpił do Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o powierzenie prokuratorowi Prokuratury Krajowej - Jackowi Bilewiczowi pełnienia obowiązków Pierwszego Zastępcy Prokuratora Generalnego - Prokuratora Krajowego od dnia 12 stycznia 2024 roku do dnia 12 marca 2024 roku. Natomiast przed skierowaniem wniosku, tego samego dnia, tj. 12 stycznia 2024 roku, Minister Sprawiedliwości powołał Jacka Bilewicza na stanowisko prokuratora Prokuratury Krajowej.

Podczas prowadzonego śledztwa przesłuchano w charakterze świadków Zastępców Prokuratora Generalnego, w tym także Dariusza Barskiego. Świadkowie ci zaprezentowali pogląd, że decyzja wręczona Dariuszowi Barskiemu w dniu 12 stycznia 2024 roku przez Ministra Sprawiedliwości zapadła z rażącym naruszeniem prawa i nie rodzi skutków prawnych, z uwagi na brak pisemnej zgody Prezydenta RP na odwołanie Pierwszego Zastępcy Prokuratora Generalnego- Prokuratora Krajowego. Podkreślali, że – w ich ocenie - cytowany przepis art. 47 §2 PwPoP nie miał charakteru epizodycznego i obowiązuje nadal.

Dariusz Barski zeznał, że podczas jednego ze spotkań z Ministrem Sprawiedliwości – Prokuratorem Generalnym, które miało miejsce w grudniu 2023 roku, Adam Bodnar oznajmił mu, że dysponuje opiniami prawnymi, z których wynika, że jego powrót do służby prokuratorskiej w 2022 roku ze stanu spoczynku był nieskuteczny. Skarżący twierdził także, że Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny zasugerował mu dobrowolną rezygnację z piastowanej funkcji w grudniu 2023 roku. Dariusz Barski podczas kolejnego spotkania,

⁴tom I k. 7-12

w dniu 03 stycznia 2024 roku oznajmił Ministrowi Sprawiedliwości, że po dokonaniu analizy PwPoP swój powrót ze stanu spoczynku uznaje za skuteczny. Ponadto, dodał, że jeżeli Prokurator Generalny uważa inaczej, to powinien go odwołać. Ostateczną decyzję Minister Sprawiedliwości przekazał Dariuszowi Barskiemu w dniu 12 stycznia 2024 roku poprzez wręczenie omówionego wyżej pisma.⁵

Do akt dołączono:

1. pismo z dnia 12 stycznia 2024 roku Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego do Prezesa Rady Ministrów w sprawie powierzenia prokuratorowi Prokuratury Krajowej Jackowi Bilewiczowi pełnienia obowiązków Pierwszego Zastępcy Prokuratora Generalnego – Prokuratora Krajowego od dnia 12 stycznia 2024 roku do dnia 12 marca 2024 roku;⁶
2. decyzję Prezesa Rady Ministrów o powierzeniu prokuratorowi Prokuratury Krajowej Jackowi Bilewiczowi obowiązków Pierwszego Zastępcy Prokuratora Generalnego od dnia 12 stycznia 2024 roku do dnia 12 marca 2024 roku;⁷
3. opinie prawne dr hab. Anny Rakowskiej prof. UŁ (niedatowaną), prof. dr hab. Jana Zimmermanna emerytowanego prof. UJ, dr hab. Sławomira Patry z dnia 05 stycznia 2024 r., dr hab. Grzegorza Kucy. Wszyscy ci opiniujący w konkluzjach swoich ekspertyz stwierdzają, że art. 47 PwPoP ma charakter epizodyczny. Jak podnoszono w nich, norma ta jest konsumowana i staje się nieaktualna w momencie realizacji zamierzonego celu, a tym było skompletowanie kadr na potrzeby powstających jednostek w związku z reformą ustroju Prokuratury; w tym Prokuratury Krajowej. Wprawdzie art. 47 PwPoP nie przewidywał wprost terminu swego obowiązywania, co stanowiło naruszenie zasad prawidłowej legislacji, jednakże - zdaniem opiniujących - wykładnia systemowa i celowościowa pozwala go ustalić na podstawie art. 35 § 1 PwPoP. Chodzi o trzydziestodniowy termin od dnia wejścia w życie ustawy, w jakim Prokurator Generalny miał powołać prokuratorów Prokuratury Krajowej i termin sześćdziesięciodniowy przewidziany w art. art. 38 § 1 PwPoP dla powołania przez Prokuratora Generalnego prokuratorów prokuratur regionalnych i okręgowych. Z tych przyczyn kompetencja Prokuratora Generalnego do przywrócenia ze stanu spoczynku do służby czynnej w trybie art. 47 PwPoP

⁵ Michał Ostrowski tom I k. 24-27, Krzysztof Sierak tom I k.31-33, Robert Hernand tom I k. 36-42, Tomasz Janeczek tom I k. 45-47, Krzysztof Urbaniak tom I k. 50-54, Dariusz Barski tom I k. 57-62, Beata Marczał tom I k. 69-72, Robert Hernand tom I k. 75-77, tom II k. 253-259, 348-351, Tomasz Szafrński tom I k.124-128, Andrzej Reczek tom I k. 162-165, Andrzej Pozorski tom II k. 245- 247, Michał Ostrowski tom II k.250--252

⁶ tom III k. 456-458

⁷ tom III k.459

ustała z upływem tych terminów, a więc z dniem 04 maja 2016 roku, a jego dalsze działania podejmowane na tej podstawie są pozbawione skutków prawnych. Powrót prokuratorów ze stanu spoczynku do służby czynnej po 04 maja 2016 roku jest możliwy wyłącznie na podstawie art. 127 § 1 PoP w zw. z regulacjami art. 69-71, 73-74, 76, 85 § 4, 94 d-g, 99 -102, 104 USP.⁸;

2. opinię dr hab. Jacka Potulskiego prof. UG z dnia 06 lutego 2024 roku; opiniujący stwierdza w niej, że:

- art. 47 PwPoP obowiązuje i nie ma charakteru epizodycznego;
- ustawa Prawo o Prokuraturze nie przewiduje możliwości powierzenia pełnienia funkcji Prokuratora Krajowego;⁹
- autor opinii ma świadomość kontekstu zlecenia opinii przez posła Marka Asta (Klub Parlamentarny PiS) oraz tego, że „ustawodawca w sposób nieuzasadniony «zabetonował» możliwość realnego zarządzania Prokuraturą przez demokratycznie wybrane władze. Konstytucja RP nie reguluje funkcjonowania Prokuratury, a obecnie funkcjonujący Trybunał Konstytucyjny obsadzony jest w sposób bezprawny i jako taki nie daje rękojmi oceny legalności zmian PoP. (...) Tak jak nielegalne było powołanie sędziów dublerów do TK, covidowe zamykanie lasów przez dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych, tak nielegalne jest powoływanie «pełniącego obowiązki Prokuratora Krajowego», zwłaszcza w sytuacji, w której nie ma podstaw do uznania, iż dotychczasowy Prokurator Krajowy nie pełni swojej funkcji”.

4. opinię prof. dr hab. Anny Łabno UŚ z dnia 14 lutego 2024 roku, w którym opiniująca między innymi stwierdza, że PwPoP pozostają w mocy prawnej do momentu uchylecia ustawy głównej, czyli PoP. W konsekwencji, oraz biorąc pod uwagę, że przepis art. 47 PwPoP w żaden sposób nie został derogowany, pozostaje w mocy prawnej;¹⁰

5. opinię dr hab. Ryszarda Piotrowskiego z dnia 26 marca 2024 roku, który stanął na stanowisku, że art. 47 PwPoP nie zawiera ograniczenia czasowego dotyczącego powrotu ze stanu spoczynku do stanu czynnego, co oznacza, że jest to możliwe

⁸ tom I k. 79-82, 83-84, 85-89, 90-94

⁹ tom II k. 357-367 (autor opinii stwierdza w konkluzji, że „Art. 45 PWPP obowiązuje, nie ma on charakteru epizodycznego i nie wygaś” – pisownia oryginalna – jednakże z kontekstu tej opinii wynika, że jej autor odnosi się do art. 47 tejże ustawy – uwaga sędziego referenta)

¹⁰ tom II k.375-385

w każdym czasie. W opinii tej wskazano, że ustawodawca użył określenia „w każdym czasie” w odniesieniu do powrotu do stanu spoczynku ze stanu czynnego prokuratora, który powrócił do służby czynnej na podstawie art. 47 PwPoP, jednakże z przepisu tego nie wynika wskazanie okresu, w którym można powrócić do służby ze stanu spoczynku;¹¹.

6. informację o postanowieniu tymczasowym Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2024 roku nakazującym Prokuratorowi Generalnemu i wszystkim organom władzy publicznej powstrzymanie się od jakichkolwiek działań uniemożliwiających wykonywanie przez Dariusza Barskiego uprawnień zadań i kompetencji przysługujących prokuratorowi Prokuratury Krajowej oraz pełnienia funkcji Prokuratora Krajowego; w tym powstrzymania się od realizacji wykonania postanowień pisma Prokuratora Generalnego z dnia 12 stycznia 2024 roku z argumentacją prawną co do temporalnego obowiązywania i braku charakteru normy epizodycznej art. 47 PwPoP analogiczną do przedstawionej przez zawiadamiających posłów Klubu parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość Jacka Ozdobę, Marcina Romanowskiego, Marcina Warchoła, Michała Wójcika, Mariusza Goska oraz europosła Patryka Jakiego oraz opinii dr hab. Jacka Potulskiego, prof. dr hab. Anny Łabno, dr hab. Ryszarda Piotrowskiego;¹²
7. opinię prawną dr hab. Krzysztofa Urbaniaka prof. UAM i dr hab. nauk prawnych Jacka Zalesnego UW co do zakresu przedmiotowego i czasowego formułowania zabezpieczenia tymczasowego przez Trybunał Konstytucyjny na gruncie art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U 2019 poz. 2393) oraz możliwości zastosowania takiego zabezpieczenia bez wyczerpania drogi sądowej; autorzy opinii stanęli na stanowisku, że:
 - przedmiotem skargi konstytucyjnej może być tylko i wyłącznie zarzut sprzeczności z ustawą zasadniczą aktu normatywnego, który był podstawą rozstrzygnięcia w sprawie; jak obrazowo podaje jeden z opiniujących „nie jest ona skargą »na rozstrzygnięcie«, lecz skargą »na przepis«”, jest to skarga przeciwko przepisowi, a nie orzeczeniu; nadając skardze bieg Trybunał Konstytucyjny abstrahuje od rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie;

¹¹ tom III k.464-468

¹² tom I k. 96

- przedmiotem takiej skargi nie może być zarzut, że wolność i prawa zagwarantowane w Konstytucji zostały naruszone przez działanie sądu lub organu administracji, który wydał ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie;
- przedmiotem skargi nie może być akt stosowania prawa;
- zatem przedmiotem zabezpieczenia może być jedynie rozstrzygnięcie, które nie zostało jeszcze całkowicie wykonane, nie doszło do egzekucji lub może być jeszcze wstrzymane – zabezpieczenie nie może działać z mocą wsteczną to znaczy korygować zaistniałej już sytuacji prawnej lub podważać wydany wyrok lub decyzji; postanowienie wydane wobec aktu stosowania prawa oraz orzeczeń i decyzji „skonsumowanych” nie pociąga skutków prawnych;
- temporalnie postanowienie tymczasowe może być wydane w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym; wydanie zabezpieczenia przed przystąpieniem do kontroli wstępnej stoi w sprzeczności z regułami cytowanej ustawy; postępowanie w sprawie wydania postanowienia zabezpieczającego jest postępowaniem pochodnym względem postępowania głównego;
- zabezpieczenie takie może być stosowane tylko i wyłącznie w sprawie, w której wyczerpano drogę sądową, o ile taka jest przewidziana.¹³

3. opinię dr Tomasza Zalaśńskiego w sprawie oceny prawnych i faktycznych podstaw wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia tymczasowego w sprawie TS 9/24 a także legalności tego postanowienia w świetle Konstytucji RP oraz ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym; autor opinii stanął na stanowisku, że:

- postanowienie tymczasowe zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa;
- zostało wydane pomimo pełnej świadomości Trybunału, że skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań formalnych;
- treść postanowienia rażąco narusza art. 188 pkt 5 i art. 79 Konstytucji RP oraz art. 79 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym ponieważ Trybunał nie jest władny wydawać poleceń Prezesowi Rady Ministrów i Prokuratorowi Generalnemu lub innym organom władzy publicznej ani ustanawiania norm powszechnie obowiązujących;

¹³ tom I k. 134-140, 148 -161

- analizowane postanowienie jest orzeczeniem nieznanym na gruncie art. 79 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym;
 - treść tego postanowienia narusza zasadę podziału władzy, legalizmu ponieważ kompetencje Trybunału nie dają żadnych podstaw do weryfikowania decyzji personalnych Prezesa Rady Ministrów i Prokuratora Generalnego; wydając to postanowienie Trybunał istotnie wykroczył poza swoje kompetencje działając bez podstawy prawnej;
 - postanowienie to zapadło w składzie (sędzia TK Krystyna Pawłowicz), co do którego zachodzi istotne ryzyko orzekania w warunkach braku niezbędnej apolityczności i niezawisłości sędziowskiej oraz w warunkach konfliktu interesów;¹⁴
4. stanowisko Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego dotyczące omawianego wyżej postanowienia Trybunału Konstytucyjnego;¹⁵
8. stanowisko Zastępców Prokuratora Generalnego dotyczące próby bezprawnego pozbawienia funkcji Prokuratora Krajowego i obsadzenie tej funkcji w trybie nieznanym ustawie z argumentacją jak w punkcie 2 i stanowisku zawiadamiającego Michała Ostrowskiego¹⁶
9. wydruki ze stron Prokuratury Krajowej dotyczące:
- oświadczeń Zastępców Prokuratora Generalnego dotyczących powołania Jacka Bilewicza na nieistniejącą funkcję p.o. Prokuratora Krajowego;
 - skierowania listu do Komisji Europejskiej i Europosłów o podjęcie działań mających zapobiec łamaniu polskiego prawa;
 - oświadczeń Prokuratorów Regionalnych oraz Naczelników Wydziałów Zamiejscowych Departamentu d.s. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej,
 - oświadczenia Prokuratury Krajowej w sprawie bezprawnego działania Prokuratora Generalnego;
 - informacji Prokuratury Krajowej z dnia 23 stycznia 2024 roku w sprawie ówczesnego stanowiska Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczącego postanowienia tymczasowego wydanego przez Trybunał Konstytucyjny,

¹⁴ tom I k. 141-147

¹⁵ tom II k. 237

¹⁶ tom I k.97-99, 176-177, 179--181

- pisma Zastępcy Prokuratora Generalnego do Prezesów Sądów oraz szefów służb zajmujących się ściganiem przestępstw i kontrolą operacyjną;¹⁷
10. informacje o uznaniu przywrócenia prokuratora Dariusza Barskiego do służby czynnej za akt dokonany z naruszeniem przepisów z argumentacją, jak w piśmie Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego z dnia 12 stycznia 2024 roku wręzonego Dariuszowi Barskiemu i opiniach prawnych powołanych w punkcie 3;¹⁸
 11. materiały medialne na ten temat;¹⁹
 12. wydruk wypowiedzi prof. Ryszarda Piotrowskiego, podzielającego poglądy zawiadamiających;²⁰
 13. nagranie rozmowy Roberta Hernanda z Adamem Bodnarem;²¹
 14. wystąpienie zastępcy Prokuratora Generalnego Michała Ostrowskiego;²²
 15. uchwałę Zebrania Prokuratorów Prokuratury Krajowej z dnia 16 stycznia 2024 roku w sprawie pozbawionych podstaw prawnych działań Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego Adama Bodnara zmierzających do uniemożliwienia Prokuratorowi Krajowemu Dariuszowi Barskiemu sprawowania tej funkcji oraz nielegalnej próby powierzenia prokuratorowi Jackowi Bilewiczowi pełnienia obowiązków Prokuratora Krajowego i w sprawie wydawania poleceń przez Prokuratora Generalnego dotyczących polityki informacyjnej Prokuratury;²³
 16. oświadczenie Michała Ostrowskiego;²⁴
 17. uchwałę z dnia 15 stycznia 2024 roku organu ukształtowanego na podstawie noweli ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 08 grudnia 2017 roku;²⁵
 18. wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału Konstytucyjnego o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego na tle ustawy Prawo o Prokuraturze;²⁶
 19. pismo Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do Prezesa Rady Ministrów w sprawie niezgodnego z prawem usunięcia Dariusza Barskiego z urzędu Prokuratora Krajowego oraz powołanie na nieznanym polskiemu porządkowi prawnemu stanowisko pełniące obowiązki Prokuratora Krajowego Jacka Bilewicza;²⁷

¹⁷ tom I k. 96-102, 106, tom II k. 199-201, 205-207, 220-221

¹⁸ tom I k. 104-105

¹⁹ tom I k. 103, 109-117, tom II k. 238-244, 341-345

²⁰ tom I k. 107-108

²¹ tom I k. 119

²² tom I k. 174-175

²³ tom I k. 121-123, 172-173

²⁴ tom II k. 217

²⁵ tom II k. 21-219

²⁶ tom II k. 222-233

²⁷ tom II k. 329

20. zawiadomienie członków Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość w osobach posłów: Marcina Romanowskiego i Marcina Warchoła o możliwości popełnienia przestępstwa przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Adama Bodnara, prokuratorów Jacka Bilewicza, Annę Adamiak i nieustalone osoby z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 231 § 2 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i in. (dotyczącego powołania przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego i objęcia stanowisk prokuratorów Prokuratury Krajowej przez Annę Adamiak, Andrzeja Janeckiego, Artura Kassyka, Krzysztofa Karsznickiego Marka Jamrogowicza, Marzenę Kowalską);²⁸
21. postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 09 lutego 2024 roku sygn. akt III K 348/22, w którym Sąd ten przyjął za podstawę umorzenia postępowania art. 17 § 1 pkt 9 kpk w sytuacji, gdy akt oskarżenia wniosła do Sądu prokurator, która na podstawie art. 47 PwPoP powróciła do służby czynnej ze stanu spoczynku w dniu 19 maja 2016 roku. Sąd Okręgowy w Szczecinie przyjął, że zastosowanie wobec tej prokurator cytowanej normy było nieuprawnione ponieważ nastąpiło po okresie jej obowiązywania w porządku prawnym;²⁹
22. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 kwietnia 2024 roku sygn. II AKz 106/24, w którym Sąd ten przyjął stanowisko jak w opiniach omówionych w punkcie 3;³⁰

*

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2024 roku Prokurator del. do Prokuratury Krajowej umorzył śledztwo w sprawie:

- I. dokonanego w dniu 12 stycznia 2024 roku w Warszawie przekroczenia uprawnień przez działających wspólnie i w porozumieniu funkcjonariuszy publicznych, w tym Ministra Sprawiedliwości- Prokuratora Generalnego, w związku z wręczeniem Prokuratorowi Krajowemu - Dariuszowi Barskiemu dokumentu stwierdzającego, że przywrócenie go do czynnej służby prokuratora zostało dokonane z naruszeniem obowiązujących przepisów i nie wywołało skutków prawnych, w celu ominięcia trybu odwołania Prokuratora Krajowego określonego w art. 14 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze i powołanie w jego miejsce, jako osoby pełniącej obowiązki Prokuratora Krajowego, innego prokuratora z Prokuratury Krajowej,

²⁸ tom II k.331

²⁹ tom III k.487-489

³⁰ tom III k. 490-499

z naruszeniem przepisów wyżej cytowanej ustawy i tym samym działania na szkodę interesu publicznego, a także prywatnego Dariusza Barskiego, zmierzając przy tym bezpośrednio do urzeczywistnienia zamierzonego celu w postaci zmiany przemocą konstytucyjnego ustroju Rzeczypospolitej Polskiej tj. o czyn z art. 231 § 1 kk i art. 127 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk- wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego- art. 17 § 1 pkt 2 kpk,

- II. kierowania przez Ministra Sprawiedliwości- Prokuratora Generalnego wobec prokuratora Dariusza Barskiego w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2023 roku do 12 stycznia 2024 roku w Warszawie groźby bezprawnej w celu zmuszenia wyżej wymienionego do określonego działania w postaci zrezygnowania z funkcji Prokuratora Krajowego, tj. o czyn z art. 191 § 1 kk- wobec tego, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego- art. 17 § 1 pkt 2 kpk.

*

Co do czynu opisanego w punkcie I Prokurator podnosił, że :

- w dniu 12 stycznia 2024 r. Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny miał uprawnienia do dokonania wykładni i interpretacji norm prawnych jako organ władzy wykonawczej pełniący jednocześnie funkcję zwierzchnika Prokuratury; zatem działał w zakresie swoich kompetencji, nie przekroczył nadanych mu uprawnień;
- status temporalny art. 47 § 1 i 2 PwPoP, na podstawie którego prokurator Prokuratury Krajowej w stanie spoczynku, Dariusz Barski powrócił do służby czynnej w dniu 16 lutego 2022 r. decyzją ówczesnego Prokuratora Generalnego budzi spory w doktrynie, orzecznictwie i dyskursie publicznym. Wynika on z umieszczenia tej normy w PwPoP, nie zaś w samej PoP, a więc ustawie głównej, docelowej, bazowej. Przy istnieniu dodatkowej regulacji art.127 § 1 i 2 PoP z odesłaniem do art. 74 § 4 USP i założeniu racjonalności działania ustawodawcy, powstaje pytanie o celowość rozdzielenia tych regulacji do osobnych aktów prawnych oraz ustalenia odrębnej drogi do powrotu ze stanu spoczynku przez prokuratora w obu rozwiązaniach (w przypadku pierwszym mamy władzę niepodlegającą zaskarżeniu decyzję Prokuratora Generalnego, w przypadku drugim, na wypadek odmowy Prokuratora Generalnego, prokuratorowi chcącemu powrócić do służby czynnej służy odwołanie do Sądu Najwyższego, nadto decyzja taka jest obwarowana dodatkowymi warunkami formalnymi);
- podobne stanowisko przedstawił w swoim postanowieniu z 24 kwietnia 2025 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie II AKz 106/24, w którym przez pryzmat

wykładni celowościowej wskazał, że art. 47 PwPoP jest przepisem o charakterze epizodycznym, przejściowym i dostosowującym. Jak podniesiono w uzasadnieniu orzeczenia, „do przepisów przejściowych zalicza się unormowania regulujące wpływ nowej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem poprzedniej ustawy, sposób zakończenia postępowań, utrzymanie dotychczasowych instytucji prawnych itp. Przepis art. 47 nie zalicza się do tych kategorii, bowiem tworzy nową instytucję – prawo do powrotu ze stanu spoczynku, a nie uprawnienie do korzystania z nabytego uprawnienia. Artykuł ten nie należy też do kategorii przepisów dostosowujących, gdyż nie dotyczy tworzenia organów, przekształcenia organów, ich zniesienia lub likwidacji, nie reguluje sposobu powołania, przekształcenia, zniesienia lub likwidacji jednostek organizacyjnych. Można go zatem odczytywać wyłącznie jako przepis epizodyczny lub związany z procesem tworzenia Prokuratury Krajowej lub prokuratur regionalnych. W obu zatem przypadkach ma on wymiar czasowy”;

- za takim stanowiskiem przemawia także część opinii prawnych znajdujących się w aktach sprawy;
- skoro Prokurator Generalny doszedł do przekonania, że prokurator Prokuratury Krajowej, Dariusz Barski nie został skutecznie przywrócony do służby czynnej, pozostaje prokuratorem w stanie spoczynku, uznał w konsekwencji, że jako taki nie spełnia warunków formalnych do piastowania urzędu Prokuratora Krajowego;
- konsekwencją tego wnioskowania było powierzenie na okres przejściowy, do czasu wyłonienia w konkursie Prokuratora Krajowego jego obowiązków innemu prokuratorowi Prokuratury Krajowej, Jackowi Bilewiczowi;
- art. 231 § 1 kk opisuje przestępstwo polegające na przekroczeniu uprawnień albo niedopełnieniu obowiązków przez funkcjonariusza publicznego;
- można je popełnić umyślnie w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym;
- działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego także należy do ustawowych znamion tego przestępstwa; musi to być interes oparty na prawie materialnym a nie na prawie do właściwej procedury; należy do przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc znamienych skutkiem w postaci niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym; tymczasem w okolicznościach tej sprawy nie wykazano powstania jakiegokolwiek zagrożenia w funkcjonowaniu organów ścigania lub interesów uczestników postępowań karnych;

- musi istnieć związek przyczynowy między działaniem funkcjonariusza publicznego a realnym stanem zagrożenia dla konkretnych dóbr prawnych a także świadomość działania sprawcy o działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego poprzez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków; nie wykazano takiego związku;
- odwołanie się do orzeczenia NSA z dnia 22 marca 2023 r. w sprawie III OSK 4342/21, w którym wyrażono pogląd, że w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 roku PwPoP poczynając od art. 25 przepisy dotyczą ściśle prokuratorów i prokuratur. Przepisy te w znaczącej większości nie mają charakteru przepisów przejściowych. Tam gdzie przepis ma pełnić taką rolę ustawodawca wyraźnie wskazuje na to przez użycie zwrotu „do dnia”, „z dniem” (analogicznie wyrok NSA w sprawach I OSK 2234/17, I OSK 2731/18), jest niezasadne ponieważ zapadło na gruncie zagadnienia dotyczącego przekazania uprawnień Naczelnego Prokuratora Wojskowego Prokuratorowi Generalnemu i dotyczyło art. 32 PwPoP; w tym znaczeniu dotyczy skutków trwale obowiązujących;
- decyzja o powierzeniu na ściśle określony i krótki czas dwóch miesięcy obowiązków Prokuratora Krajowego prokuratorowi Prokuratury Krajowej Jackowi Bilewiczowi nie stanowi przekroczenia uprawnień ani po stronie Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, ani po stronie osoby, która się ich podjęła; w świetle orzecznictwa administracyjnego, powierzenie obowiązków kierownika jednostki organizacyjnej dopuszczalne jest także wtedy, gdy przepis ustawowy wprost takiej kompetencji nie ustanawia, jeżeli wymagają tego potrzeby tej jednostki. Taka kompetencja mieści się w zakresie uprawnień sprawowania kierownictwa, jaka przysługuje organowi wykonawczemu (wyroki NSA I OSK 3607/18, II OSK 125/15); odnosząc się do ustawowych znamion zbrodni przewidzianej w art. 127 § 1 kk, a więc czynu polegającego na podjęciu w porozumieniu z innymi osobami działalności zmierzającej bezpośrednio do urzeczywistnienia celu w postaci pozbawienia niepodległości, oderwania części obszaru lub zmiany przemocą konstytucyjnego ustroju Rzeczypospolitej Polskiej w uzasadnieniu wskazano, że :
 - ustrój konstytucyjny został opisany w art. 2 i nast. Konstytucji; w tym w art. 10 ustawy zasadniczej, który wskazuje, że ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej, które sprawują odpowiednio: ustawodawczą - Sejm i Senat, wykonawczą

- Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, sądowniczą - sądy i trybunały;
- Prokuratura nie jest objęta regulacjami konstytucyjnymi, zatem nie jest elementem konstytucyjnego ustroju państwa w rozumieniu art. 127 § 1 kk;
- przemoc w rozumieniu znamion art. 127 § 1 kk oznacza użycie gwałtu i pokonanie siłą przeszkód uniemożliwiających osiągnięcie celu zamierzonego przez sprawcę, w tym przypadku może polegać na podjęciu akcji zbrojnej lub innych form opartych na przemocy fizycznej lub gwałtu;
- okoliczności wskazane w zawiadomieniu członków Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość w osobach posłów: Jacka Ozdoby, Marcina Romanowskiego, Marcina Warchoła, Michała Wójcika, Mariusza Goska i posła do Parlamentu Europejskiego (domniemany szantaż przy użyciu opinii prawnych) nie wyczerpują znamion przemocy w rozumieniu powołanych przepisów.³¹

Na powyższe okoliczności Prokurator przytoczył stosowne orzecznictwo i poglądy doktryny.

*

Na powyższe postanowienie w zakresie pkt I, pokrzywdzony Dariusz Barski złożył zażalenie, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

a) art 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk poprzez dokonanie dowolnej, w sposób zamierzony wybiórczej, bez uwzględnienia wszystkich przeprowadzonych dowodów, przez co sprzecznej z zasadą obiektywizmu oceny materiału dowodowego, z której ma wynikać, że działania Prokuratora Generalnego - zakomunikowane mu w formie pisma w dniu 12.01.2024 roku, w którym wskazano, że przywrócenie go do czynnej służby prokuratora zostało dokonane z naruszeniem obowiązujących przepisów i nie wywołało skutków prawnych, co w konsekwencji doprowadziło do powierzenia obowiązków Prokuratora Krajowego prokuratorowi Jackowi Bilewiczowi - zostały dokonane w ramach przyznanych uprawnień realizujących się w uczestnictwie w procesie wykładni, w ramach „swoistej swobody interpretacyjnej”, których to kompetencji tym samym Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny nie przekroczył, zatem nie wypełnił swym zachowaniem znamion czynu z art. 231 kk, nawet przy przyjęciu, że jego zachowanie było „wynikiem błędnej interpretacji prawa”, podczas gdy prawidłowa ocena całości materiału

³¹ tom III k. 579-613

dowodowego zgromadzonego w sprawie, istotnego dla rozstrzygnięcia, a nie tylko materiału mającego potwierdzać założoną tezę, przy tym ocena obiektywna i dokonana zgodnie z regułami określonymi w art. 7 kpk, prowadzi do wniosku, że działania funkcjonariuszy publicznych zaangażowanych w faktyczne pozbawienie go możliwości realizacji obowiązków służbowych były realizowane sprzecznie z zasadą legalizmu określoną w art. 7 Konstytucji RP, zobowiązującą organy władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach prawa, a działanie takie miało na celu obejście obowiązujących i nie budzących jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy Prawo o prokuraturze, która w art. 14 § 1 wprost wskazuje, że odwołanie Prokuratora Krajowego może nastąpić za pisemną zgodą Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;

b) art. 7 kpk w zw. z art. 297 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez intencjonalne zaniechanie - w sposób sprzeczny z zasadą obiektywizmu - przeprowadzenia szeregu dowodów niezbędnych dla wyjaśnienia istotnych okoliczności, w jakich doszło do podjęcia decyzji o usunięciu go z urzędu, w szczególności ustalenia chronologii działań poprzedzających moment wręczenia mu pisma z dnia 12.01.2024 roku, ustalenia pomysłodawcy tych działań, i osób w nie zaangażowanych, w szczególności w kontekście jego zeznań, które uznane zostały za wiarygodne, a z których wynika, że już w grudniu 2023 roku Prokurator Generalny informował go, że dysponuje dwiema opiniami prawnymi dotyczącymi bezskuteczności jego powrotu do czynnej służby, podczas gdy ze zgromadzonych dowodów wynika, że zostały one przekazane do Ministerstwa Sprawiedliwości dopiero w dniach 5,7 i 8.01.2024 roku, co powoduje, że ustalenia te są wewnątrznie sprzeczne, a mają one istotne znaczenie dla wyjaśnienia okoliczności działań, które uniemożliwiły mu pełnienie służby wbrew art. 14 §1 ustawy Prawo o prokuraturze, który odwołanie Prokuratora Krajowego warunkuje pisemną zgodą Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,

a w szczególności zaniechanie przesłuchania w tym zakresie w charakterze świadków:

- Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska,
- Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego Adama Bodnara,
- prokuratorów Jacka Bilewicza, Dariusza Korneluka i Jarosława Onyszczyka,
- autorów opinii tj. dr hab. Anny Rakowskiej, dr hab. Sławomira Patyry i dr hab. Grzegorza Kucy,
- Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości Marka Łukaszewicza, gdyż w oparciu o tak niepełny materiał dowodowy nie jest możliwe dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w tej sprawie,

c) art. 297 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpk. w zw. z art. 92 kpk poprzez intencjonalne odstępianie - w sposób sprzeczny z zasadą obiektywizmu - od odniesienia się w jakikolwiek sposób w zaskarżonej decyzji do zachowania się funkcjonariuszy publicznych, którzy w związku z pełnionymi funkcjami nie dopełnili obowiązku nałożonego na nich, zaliczonym w poczet materiału dowodowego, natychmiast wykonanym postanowieniem zabezpieczającym Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15.01.20024 roku (sygn. Ts 9/24),

- nakazującym Prokuratorowi Generalnemu i wszystkim organom władzy publicznej powstrzymywanie się od jakichkolwiek działań uniemożliwiających wykonywanie przez niego uprawnień, zadań i kompetencji Prokuratora Krajowego, w tym powstrzymania się od realizacji i wykonania postanowień pisma Prokuratora Generalnego z dnia 12.01.2024 r (sygn.. 1001-9.1122.754.2022),

- wstrzymującym wykonanie decyzji Prezesa Rady Ministrów z dnia 12.01.2024 roku o powołaniu prokuratora Jacka Bilewicza do pełnienia obowiązków Prokuratora Krajowego,

- zakazującym podejmowania czynności i działań stanowiących realizację uprawnień, zadań i kompetencji Prokuratora Krajowego przez osobę powołaną do pełnienia obowiązków Prokuratora Krajowego, bez podstawy prawnej,

które to zignorowanie obowiązku stanowiło zachowanie szkodzące interesowi publicznemu oraz interesowi prywatnemu Prokuratora Krajowego;

d) art. 297 § 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk poprzez intencjonalne zaniechanie - wbrew zasadzie obiektywizmu - przeprowadzenia szeregu dowodów niezbędnych dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, dotyczących rzeczywistego, negatywnego wpływu działań objętych punktem I. zaskarżonego postanowienia na prawidłowe funkcjonowanie Prokuratury i podważających autorytet władzy publicznej oraz pewność obrotu prawnego opierającego się na zaufaniu do organów Prokuratury, a w szczególności okoliczności obrazujących na:

- wszystkie przypadki kwestionowania przez sądy oraz strony procesowe statusu mianowanych przez niego asesorów i prokuratorów powołanych na jego wniosek, a co za tym idzie podważania skuteczność czynności procesowych przez nich zrealizowanych;

- wszystkie przypadki kwestionowania skuteczności działań osób, które objęły funkcje w Prokuraturze po odsunięciu go od realizacji obowiązków służbowych, co w konsekwencji doprowadziło do zakwestionowania ważności prowadzonych postępowań oraz wywołało szkodę dla obywateli, których interesów te postępowania dotyczyły, a zwłaszcza ofiar przestępstw, a nadto zagroziło prawidłowemu i zgodnemu z prawem funkcjonowaniu Prokuratury w wyniku działań podjętych w dniu 12.01.2024 roku przez Ministra

Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego oraz Prezesa Rady Ministrów, przez co skutki te, występujące również w sferach organizacyjnej, kadrowej i wizerunkowej, nie zostały wyjaśnione i ocenione z perspektywy ochrony interesu publicznego, o którym mowa w art. 231 § 1 kk, a powstały w ten sposób deficyt zastąpiono w zaskarżonym postanowieniu dowolnym, nie znajdującym oparcia w zgromadzonych dowodach stwierdzeniem, że przywołane w punkcie Ia), postanowienia działania funkcjonariuszy publicznych, związane z kwestionowaniem jego kompetencji do realizacji zadań Prokuratora Krajowego, „nie spowodowały żadnego zagrożenia w funkcjonowaniu organów ścigania, (..) nie ucierpiały żadne interesy uczestników prowadzonych przez Prokuraturę postępowań”;

e) art. 297 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk poprzez intencjonalne zaniechanie - wbrew zasadzie obiektywizmu - przeprowadzenia dowodów niezbędnych dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, dotyczących naruszenia jego interesu prywatnego, o którym mowa w art. 231 § 1 kk, związanego z konstytucyjnym prawem do pełnienia służby publicznej w granicach określonych aktem powołania do pełnienia funkcji Prokuratora Krajowego, pomimo, że jak wynika z punktu I. zaskarżonego postanowienia, stanowiło to przedmiot śledztwa, a nie budzi wątpliwości, że do takiego naruszenia doszło m.in, poprzez faktyczne pozbawienie go możliwości realizowania kompetencji I Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego;

f) art.7 kpk. w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk poprzez aprobujące odniesienie się w zaskarżonej decyzji jedynie do stanowiska Prokuratora Generalnego oraz wspierających je opinii i orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wydanego w jednej ze spraw, przy całkowitym pominięciu odmiennych poglądów prawnych, w szczególności orzeczeń innych sądów i stanowiących materiał dowodowy w sprawie opinii prawnych przedstawicieli doktryny prawa, pod pozorem ich nieistotności dla rozstrzygnięcia objętego punktem I. zaskarżonego postanowienia.

Wobec powyższego, pokrzywdzony wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy prokuratorowi celem jego kontynuowania w kierunku wskazanym w zarzutach zażalenia oraz ich uzasadnieniu.

*

Na postanowienie Prokuratora Prokuratury Krajowej z dnia 29 lipca 2024 roku w zakresie punktu I przedmiotowego postanowienia zażalenie złożył także pełnomocnik Dariusza Barskiego, adw. Bartosz Lewandowski. Pełnomocnik pokrzywdzonego zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a to art. 7 KPK w zw. z art. 92 KPK w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 2 oraz 5 KPK poprzez zaniechanie przeprowadzenia skrupulatnego i pełnego postępowania dowodowego, umożliwiającego przeprowadzenie swobodnej analizy dowodów i wydanie właściwej decyzji co do dalszego toku sprawy, w szczególności zaś:

a) niezasadne ograniczenie osobowego materiału dowodowego poprzez przesłuchanie niewielkiej liczby świadków, posiadających uboczną wiedzę w zakresie prowadzonego postępowania i wyciągnięcie na tej podstawie nieuprawnionych wniosków o braku znamion czynu zabronionego,

b) niezasadne pominięcie czynności przesłuchania w charakterze świadka osób podejmujących istotne działania i decyzje w sprawie, oraz mających istotną wiedzę w przedmiocie sprawy, takich jak m.in. Adam Bodnar, Jacek Bilewicz, jak też osób zatrudnionych w Departamencie Prawnym Ministerstwa Sprawiedliwości, autorów opinii prawnych sporządzonych dla Ministerstwa Sprawiedliwości, prokuratorów Dariusza Korneluk oraz Jarosława Onyszczyk, w wyniku czego materiał dowodowy sprawy został w sposób nieuprawniony znacząco ograniczony,

c) brak weryfikacji, czy opinie prawne, na kanwie wniosków których działania w sprawie podejmował Minister Sprawiedliwości Adam Bodnar zostały uzyskane zgodnie z przewidzianymi procedurami, czy Minister Sprawiedliwości dysponował dokumentami o odmiennych wnioskach, jeśli tak, to brak wyjaśnienia, z jakich powodów akurat właśnie te dokumenty - szczególnie opinia prawna dr Grzegorza Kucy stanowiła podstawę postępowania Ministra Sprawiedliwości w sprawie,

d) niezasadne nieustalenie, czy przed podjęciem czynności opisanych w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, Minister Sprawiedliwości poza uzyskaniem opinii prawnych, konsultował z innymi osobami lub podmiotami swoje działania, w szczególności, czy osoby te sugerowały tryb i kolejność podejmowanych działań, a po ich ustaleniu, brak ich przesłuchania w charakterze świadków, przez co brak jest dokładnego wyjaśnienia motywów i zamiaru działania Ministra Sprawiedliwości, a zwłaszcza jego świadomości co do braku zgodności z przepisami prawa podejmowanych czynności, a który to fakt ma istotne znaczenie z punktu widzenia przesłanek czynu z art. 231 § 1 kk,

e) zaniechanie uzyskania pełnego materiału dowodowego z dokumentów, znajdujących się w dyspozycji Ministerstwa Sprawiedliwości, a w szczególności dotyczących dokonywanych ustaleń i uzgodnień związanych ze zmianą osobową na stanowisku Prokuratora Krajowego (notatek, stenogramów ze spotkań, formalnych uzgodnień pomiędzy

departamentami i biurami), a następnie nieprzeprowadzenie z nich dowodów, przez co całkowitemu pominięciu podlegało wyjaśnienie motywacji i przyczyn podejmowanych działań przez Ministra Sprawiedliwości, która to okoliczność jest istotna z punktu widzenia przesłanek czynu z art. 231 § 1 KK;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a to art. 7 KPK w zw. z art. 92 KPK w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 2 oraz 5 KPK poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, w szczególności poprzez uznanie, iż każdy prokurator, organ lub sąd prowadzący postępowanie jest uprawniony do zastosowania własnej analizy sprawy i wykładni przepisów, a które to działania pozostają pod ochroną prawa i z takich względów nie można skutecznie stawiać w konsekwencji zarzutu popełnienia przestępstwa niedopełnienia obowiązków lub przekroczenia uprawnień, podczas gdy w rzeczywistości prawidłowa analiza problematyki sprawy prowadzi do wniosku, iż ochrona, o której wskazuje autor postanowienia nie może zostać rozciągnięta na sytuację, w której dokonuje się analizy i interpretacji przepisów wbrew ich literalnemu brzmieniu, w oparciu o wykładnię służącą do uzyskania oczekiwanego (zgodnego z przyjętym założeniem) efektu lub w oparciu o opinie prawne również podlegające ocenie co do ich rzetelności i wiarygodności, w związku z czym wyciągnięte na podstawie takiej oceny dowodów wnioski są nietrafne i nie mogą stanowić podstawy do umorzenia postępowania w sprawie;

III. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 2 KPK poprzez umorzenie postępowania karnego z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, przy jednoczesnym uznaniu w drodze niewłaściwej wykładni art. 231 § 1 KK, że zachowanie opisane w treści zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz wydanego postanowienia nie wypełnia przesłanek ww. przepisu, albowiem w sprawie możliwe było prowadzenie interpretacji przepisów prawa przy wykorzystaniu różnych wykładni, które to działanie nie było wywołało szkody w interesie publicznym, podczas gdy prawidłowa interpretacja okoliczności sprawy - przy uwzględnieniu wszystkich jej aspektów w sposób oczywisty potwierdza wypełnienie wszystkich znamion czynu zabronionego z art. 231 § 1 KK.

Wobec powyższego, pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie postanowienia w jego zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto, wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie następujących dowodów:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego Adama Bodnara - na okoliczność

przebiegu współpracy z Prokuratorem Krajowym Dariuszem Barskim, rozmów prowadzonych z nim od grudnia 2023 roku, sugestii rezygnacji ze stanowiska, jak również podjętych procedur zmierzających do dokonania zmian osobowych na tym stanowisku, ze szczególnym uwzględnieniem informacji w zakresie dat, osób zaangażowanych w te działania, wydawanych poleceń oraz przeprowadzonych konsultacji, treści rozmów przeprowadzonych przez niego z jego udziałem i prokuratorami Dariuszem Kornelukiem i Jarosławem Onyszcukiem, Katarzyną Kwiatkowską i Michałem Mistygaczem w dniu 12 stycznia roku po wręczeniu przedmiotowego pisma - dla pełnego i jasnego przedstawienia całości okoliczności związanych z sytuacją osiagającą punkt kulminacyjny w dniu 12 stycznia 2024 roku,

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka prokuratora Jacka Bilewicza - na okoliczność jego uczestnictwa w procedurach zmierzających do dokonania zmian osobowych na stanowisku Prokuratora Krajowego, ze szczególnym uwzględnieniem informacji w zakresie dat, osób zaangażowanych w te działania, wydanych poleceń oraz przeprowadzonych konsultacji, rozmów przez niego prowadzonych z prokuratorami ze stowarzyszenia LEX Super Omnia i uzgodnień w ich trakcie poczynionych, a szczególności z prokuratorami Katarzyną Kwiatkowska, Dariuszem Kornelukiem, Jarosławem Onyszcukiem, Zofią Wrzosek i Michałem Mistygaczem - dla pełnego i jasnego przedstawienia całości okoliczności związanych z sytuacją osiagającą punkt kulminacyjny w dniu 12 stycznia 2024 roku,

3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska - na okoliczność podejmowanych z Ministrem Sprawiedliwości Adamem Bodnarem rozmów, konsultacji i czynności związanych ze zmianą osobową na stanowisku Prokuratora Krajowego, ze szczególnym uwzględnieniem faktów, przyczyn oraz podjętych działań związanych z nominowaniem na stanowisko Prokuratora Krajowego Jacka Bilewicza,

4. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka prokuratora Dariusza Korneluka - na okoliczność przebiegu współpracy Ministra Sprawiedliwości Adama Bodnara z Prokuratorem Krajowym Dariuszem Barskim, rozmów prowadzonych z nim przez ww. od grudnia 2023 roku, sugestii rezygnacji ze stanowiska, jak również podjętych procedur zmierzających do dokonania zmian osobowych na tym stanowisku, ze szczególnym uwzględnieniem informacji w zakresie dat, osób zaangażowanych w te działania, wydawanych poleceń oraz przeprowadzonych konsultacji,

5. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka prokuratora Jarosława Onyszczyka - na okoliczność przebiegu współpracy Ministra Sprawiedliwości Adama Bodnara z Prokuratorem Krajowym Dariuszem Barskim, rozmów prowadzonych z nim przez ww. od grudnia 2023 roku, sugestii rezygnacji ze stanowiska, jak również podjętych procedur zmierzających do dokonania zmian osobowych na tym stanowisku, ze szczególnym uwzględnieniem informacji w zakresie dat, osób zaangażowanych w te działania, wydawanych poleceń oraz przeprowadzonych konsultacji,

6. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka autora opinii dr Grzegorza Kucy - na okoliczność podstaw, przyczyn oraz ustaleń związanych ze zleceniem oraz sporządzeniem opinii na potrzeby Ministerstwa Sprawiedliwości, osób w to zaangażowanych, jak również skutków jej sporządzenia dla autora opinii, PwPoP,

7. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej w Warszawie Marka Piotrowicza - na okoliczności rozmów, ustaleń oraz poleceń otrzymywanych od Ministra Sprawiedliwości Adama Bodnara w zakresie planowanych zmian kadrowych na szczeblu kierownictwa Prokuratury Krajowej, przygotowywania w tym zakresie dokumentów, udziału w zgromadzeniu prokuratorów Prokuratury Krajowej, podjętej na tym zgromadzeniu uchwały, jej treści, jak również faktu głosowania w przedmiocie tej uchwały,

8. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka Zastępcy Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej w Warszawie Bożeny Marcuk - na okoliczności rozmów, ustaleń oraz poleceń otrzymywanych od Ministra Sprawiedliwości Adama Bodnara w zakresie planowanych zmian kadrowych na szczeblu kierownictwa Prokuratury Krajowej, przygotowywania w tym zakresie dokumentów. Nadto, wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii prof. Ryszarda Piotrowskiego z dnia 26 marca 2024 roku, nr BE0S-457/24A, na okoliczność treści dokumentu, jednoznacznej interpretacji przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze w zakresie możliwości powrotu Dariusza Barskiego do służby czynnej ze stanu spoczynku, wypełnienia znamion przestępstwa przez osoby wskazane w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa.

*

Przekazując powyższe zażalenia do tut. Sądu wraz z aktami sprawy, Prokurator wniósł o nieuwzględnienie zażaleń i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. Ponadto, Prokurator wskazał, że poczynione w niniejszej sprawie ustalenia, nie budzą wątpliwości i nie są kwestionowane przez stronę skarżącą, zaś na gruncie przedmiotowej sprawy brak jest

podstaw do uznania i wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 231 § 1 kk i art. 127 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

*

Dnia 21 marca 2025 roku (data prezentaty) do tut. Sądu wpłynęło pismo pokrzywdzonego Dariusza Barskiego oraz uzupełnienie zażalenia pełnomocnika Dariusza Barskiego. W powyższych pismach skarżący jak i jego pełnomocnik podtrzymali swoje stanowiska wyrażone w zażaleniach, jak i wniosli o uchylenie postanowienia Prokuratora del. do Prokuratury Krajowej z dnia 29 lipca 2024 roku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwym organom postępowania przygotowawczego. Ponadto, pokrzywdzony oraz jego pełnomocnik odnieśli się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2024 roku, sygn. akt I KZP 3/24 oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 listopada 2024 roku, sygn. akt SK 13/24, które to wskazują, iż wykładnia przepisów dokonana przez Ministra Sprawiedliwości w celu zmiany osobowej na stanowisku Prokuratora Krajowego była sprzeczna z obowiązującymi przepisami, co w konsekwencji może stanowić przestępstwo przekroczenia uprawnień i winno być przedmiotem postępowania przygotowawczego.

Podczas posiedzenia przed Sądem Okręgowym w Warszawie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie nie są sporne, a jej istota sprowadza się do oceny prawidłowości subsumpcji norm prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego i udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy zebrane dowody są wystarczające do podjęcia decyzji merytorycznej kończącej postępowanie karne w fazie śledztwa.

Sąd za swoje przyjmuje ustalenia faktyczne przedstawione przez Prokuratora, a także podziela jego wywody prawne na tle wykładni art. 127 § 1 kk i art. 231 § 1 kk. Sąd uznaje także, że zebrane w sprawie dowody stanowią wystarczający materiał do podjęcia decyzji merytorycznej, którą uznaje za trafną.

Co do zasady skarżący stoją na stanowisku, że Dariusz Barski stał się podmiotem przestępczych zabiegów, które miały na celu usunięcie go z urzędu Prokuratora Krajowego poprzez ominięcie procedur przewidzianych w ustawie Prawo o Prokuraturze, a zwłaszcza opisanych w jej art. 14 § 1. Sąd Okręgowy nie podziela tych poglądów.

Nie ulega wątpliwości, że Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny mógł mieć uzasadnione wątpliwości, czy skarżący faktycznie został skutecznie przywrócony

do służby czynnej. Jest to kluczowe zagadnienie ponieważ tylko prokurator w służbie czynnej może piastować urząd Prokuratora Krajowego.

Przedstawione wyżej judykaty i opinie prawne, a także poglądy wyrażane przez prawników zaangażowanych w tę sprawę wskazują wyraźnie, że zakres temporalny obowiązywania art. 47 PwPoP wcale nie jest oczywisty i niesporny zarówno w doktrynie, jak i praktyce orzeczniczej. Sąd Okręgowy pomija dyskurs publiczny. Ten ostatni pozostaje poza zainteresowaniem Sądu.

W sprawie tej nie mamy do czynienia z bezprawnym odwołaniem Prokuratora Krajowego, jak skarżący i zawiadamiający oraz wspierający ich prawnicy opisują działanie Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego. Nie zostały w tej sprawie uruchomione żadne procedury, nie podjęto żadnych działań w celu przeprowadzenia innych zmian kadrowych na tym szczeblu, choć nie jest tajemnicą, że pozostawieni przez poprzedniego Prokuratora Generalnego Zastępcy nie podjęli lojalnej i merytorycznej współpracy z aktualnym przełożonym. Taki stan nie przyczynia się do stabilizacji pracy zarządzanej przez nich jednostki, nie utrwała pewności obrotu prawnego i wiarygodności najważniejszych instytucji państwowych, w tym stojących na straży ochrony praworządności, do czego odwołują się zawiadamiający.

W przypadku Dariusza Barskiego powstało zagadnienie dotyczące skuteczności jego powrotu ze stanu spoczynku do służby czynnej, a jest to zupełnie inny obszar prawa niż regulowany dyspozycją art. 14 § 1 PoP.

Jak już to wyżej podniesiono, zakres temporalnego działania art. 47 PwPoP nie jest oczywisty i jest przedmiotem poważnego sporu prawnego. Sąd skłania się do poglądów przedstawionych w opiniach prawnych dr hab. Anny Rakowskiej, prof. dr hab. Jana Zimmermanna, dr hab. Sławomira Patyry, dr hab. Grzegorza Kucy i w postanowieniach Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie sygn. III K 348/22 oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie sygn. II AKz 106/24, przyjmując za swoją argumentację przedstawioną w tych opiniach i uzasadnieniach orzeczeń, których nie ma potrzeby przytaczać; są stronom znane.

Sąd chciałby się jedynie odnieść do twierdzeń z zawiadomienia posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość i europosła, że art. 47 PwPoP nie ma charakteru epizodycznego, jest przepisem obowiązującym nadal, a „ustawa stworzyła możliwość powrotu do służby w każdym czasie dla wszystkich prokuratorów, wyraźnie zastrzegając, że dotyczy „każdego czasu”. Tylko woli prokuratora pozostawiono decyzję w przedmiocie powrotu, wyrażenie bowiem takiej woli obligowało i obliguje Prokuratora Generalnego do uwzględnienia wniosku w przedmiocie powrotu ze stanu spoczynku”. Takie twierdzenie

nie ma zaczepienia w literalnym brzmieniu tego przepisu; po pierwsze, § 1 art. 47 PwPoP, który mówi o powrocie do służby czynnej ze stanu spoczynku nie zawiera określenia „w każdym czasie”. Stwierdzenie to pojawia się w § 3 tego przepisu, ale on dotyczy sytuacji odwrotnej - odejścia prokuratora ponownie w stan spoczynku ze służby czynnej (np. niezależnie od tego, czy osiągnął już wiek co do zasady uprawniający do przejścia w stan spoczynku). Gdyby ustawodawca przewidywał możliwość powrotu do czynnej służby ze stanu spoczynku w każdym czasie, powinien był zawrzeć odpowiedni zwrot w § 1. Po drugie, wbrew twierdzeniom zawiadamiających, powrót do służby czynnej w tym trybie nie jest przewidziany na każde żądanie prokuratora i uzależnione wyłącznie od jego woli. Ustawodawca przyjął tu arbitralną decyzję Prokuratora Generalnego, od której nie przysługują środki odwoławcze. Zatem Prokurator Generalny według własnego uznania mógł wybierać osoby, które wrócą do służby czynnej, niekoniecznie wszystkie, które wyraziły taką wolę.

Odnosząc się do uchwały sygn. I Kz 3/24 z dnia 27 września 2024 r., na którą powołał się skarżący, Sąd Okręgowy stwierdza, że zapadła ona w składzie Zbigniew Kapiński, Igor Zgoliński i Marek Siwek. Są to osoby powołane na urząd sędziego Sądu Najwyższego z rekomendacji organu ukształtowanego nowelą do ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 08 grudnia 2017 r. Sądowi Okręgowemu wiadomo, że przynajmniej jeden z nich (Marek Siwek) nie przeszedł testu bezstronności i niezawisłości. Jest to zatem skład o niepewnej pozycji prawnej, a liczne orzeczenia sądów krajowych i trybunałów międzynarodowych, których nie ma potrzeby tu przytaczać ponieważ są powszechnie znane, wskazują, że możemy w tej sprawie nie mieć do czynienia z niezawisłym i bezstronnym sądem w rozumieniu art. 6 ust 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; zatem uchwała ta może nie mieć waloru orzeczenia takiego sądu.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 listopada 2024 roku, sygn. akt SK 13/24, na który powołuje się skarżący, także zapadł w składzie, w którym w grę wchodzi konflikt interesów i może występować podejrzenie braku obiektywizmu. Przewodniczącą składu była Krystyna Pawłowicz, a członkiem składu i sprawozdawcą Stanisław Piotrowicz. Oboje oni byli parlamentarzystami z ramienia Prawa i Sprawiedliwości kiedy powstawały przepisy, które współtworzyli, a o których w tym orzeczeniu wypowiedzieli się jako sędziowie trybunalscy. Pozostałymi członkami składu byli Zbigniew Jędrzejewski, Julia Przyłębska i Bartłomiej Sochański. Dodatkowo orzeczenie to czeka na publikację, zatem nie korzysta z przymiotu wskazanego w art. 190 ustawy zasadniczej.

Jeśli chodzi o zarzut skarżącego dotyczący niepodporządkowania się przez Prokuratora Generalnego postanowieniu zabezpieczającemu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2024 r. w sprawie sygn. akt Ts 9/24, Sąd podziela opinię dr. Tomasza Zalaśńskiego, dr hab. Krzysztofa Urbaniaka prof. UAM i dr hab. nauk prawnych Jacka Zaleśnego, które zostały omówione wyżej; zarówno co do zgodności z prawem takiego postanowienia, jak i co do składu (Krystyna Pawłowicz) z przyczyn opisanych wyżej.

Sąd także nie podziela zarzutu działania przez Prokuratora Generalnego na szkodę interesu prywatnego skarżącego związanego z konstytucyjnym prawem do pełnienia służby publicznej. Rzecz jest w tym, że jeśli skarżący nie odpowiada formalnym warunkom piastowania urzędu, nie może podnosić, że naruszono jego prawo do sprawowania tegoż.

Nietrafny jest także pogląd skarżącego, że Prokurator naruszył 7 kpk. w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk poprzez aprobujące odniesienie się w zaskarżonej decyzji jedynie do stanowiska Prokuratora Generalnego oraz wspierających je opinii i orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wydanego w jednej ze spraw, przy całkowitym pominięciu odmiennych poglądów prawnych, w szczególności orzeczeń innych sądów i stanowiących materiał dowodowy w sprawie opinii prawnych przedstawicieli doktryny prawa, pod pozorem ich nieistotności dla rozstrzygnięcia objętego punktem I. zaskarżonego postanowienia.

Należy stwierdzić, że taki pogląd nie zgaduje odzwierciedlenia w uzasadnieniu do zaskarżonej części postanowienia. W istocie Prokurator nie wypowiada się, które z poglądów prawnych przedstawionych w opiniach i orzeczeniach aprobuje, a które nie. O jego obiektywizmie świadczy to, że zgromadził je wszystkie, zarówno przemawiające za stanowiskiem Prokuratora Generalnego, jak i poglądy odmienne. Prokurator skupił się na ustawowych znamionach art. 127 § 1 kk i art. 231 § 1 kk, a w przypadku tego ostatniego na tym, czy Adam Bodnar miał uprawnienia do dokonania oceny stanu prawnego i interpretacji prawa na gruncie art. 47 PwPoP, czy istniały spory na ten temat w doktrynie i orzecznictwie i z czego wynikały, czy stanowisko Prokuratora Generalnego znajdowało uzasadnienie w opiniach prawnych, czy było zupełnie dowolne, z jakich powodów wystąpił o powierzenie obowiązków Prokuratora Krajowego Jackowi Bilewiczowi i czy było to prawnie dopuszczalne oraz jak te działania odnoszą się do ustawowych ram art. 231 § 1 kk. Jeśli Prokurator odwoływał się do niektórych opinii i orzeczeń, to w takim kontekście, że stanowisko Prokuratora Generalnego nie było oderwane od poglądów doktryny i orzecznictwa.

Na tle zakresu temporalnego obowiązywania art. 47 PwPoP, jak to już wyżej podniesiono, doktryna i orzecznictwo przedstawiają dwa przeciwstawne całkowicie

stanowiska dla kluczowego zagadnienia w tej sprawie. Przy toku myślenia skarżącego, gdyby Prokurator Generalny wybrał pogląd oparty na opiniach dr hab. Ryszarda Piotrowskiego, prof. dr hab. Anny Łabno, dr hab. Jacka Potulskiego również dobrze można byłoby zarzucić mu popełnienie występku z art. 231 § 1 kk polegającego na niedopełnieniu obowiązków poprzez tolerowanie na funkcji podwładnego mu Prokuratora Krajowego osoby niespełniającej formalnych warunków pełnienia takiego urzędu w świetle opinii dr hab. Anny Rakowskiej, prof. dr hab. Jana Zimmermanna, dr hab. Sławomira Patyry, dr hab. Grzegorza Kucy i w postanowieniach Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie sygn. III K 348/22 oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie sygn. II AKz 106/24. Jest to rozumowanie ad absurdum.

Jeśli chodzi o postulaty uzupełnienia postępowania o dowody wymienione w punktach b, d zażalenia Dariusza Barskiego oraz I b, c d, e, III 1-8 Sąd Okręgowy nie podzielił poglądu o konieczności ich przeprowadzenia. Nie miałyby one znaczenia z perspektywy ustawowych znamion art. 231 § 1 kk. To, czy Adam Bodnar z kimś się konsultował, z kimś rozmawiał o tej sprawie, omawiał ją, nie ma znaczenia. Ostatecznie to on ponosi odpowiedzialność za podjęte decyzje. Przedstawione przez skarżącego i jego obrońcę tezy dowodowe są na tyle ogólne i nieprecyzyjne, że nie mogą zostać uwzględnione. Zwraca uwagę, że Prokurator przesłuchał osoby o takim samym poglądzie prawnym na sprawę, jak skarżący. Autorzy opinii prawnych – prezentujący przeciwstawne oceny – wypowiedzieli się w tych opiniach. Nie ma znaczenia potwierdzenie, że w grudniu 2023 r. Prokurator dysponował dwiema opiniami. Istotne jest to, że przynajmniej dwie zostały sporządzone przed 12 stycznia 2024 roku. Poszukiwanie wszystkie przypadków kwestionowania przez sądy oraz strony procesowe statusu mianowanych przez skarżącego asesorów i prokuratorów powołanych na jego wnioski, a co za tym idzie podważania skuteczności czynności procesowych przez nich zrealizowanych, wszystkich przypadków kwestionowania skuteczności działań osób, które objęły funkcje w Prokuraturze po odsunięciu go od realizacji obowiązków służbowych, mija się z celem ponieważ w wymiarze sprawiedliwości od kilku lat panuje taki chaos, że można znaleźć przypadki dokładnie odwrotne, a mianowicie kwestionowania decyzji procesowych i prawidłowości powołania na różne stanowiska osób na podstawie decyzji prokuratora Dariusza Korneluka i Jacka Bilewicza, choćby w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Warszawie, w Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa. Zatem ustalenia te niczego nie wnoszą dla realizacji tezy dowodowej skarżącego, niezasadnie wydłużyłyby postępowanie i nie wniosły niczego istotnego do sprawy.

Odnosnie punktu II i III zażalenia obrońcy, stanowi ona polemikę z poglądem prawnym przedstawionym przez Prokuratora i zaakceptowanym przez Sąd. Autor zażalenia oczekuje przyjęcia wykładni zgodnej z poglądem jego mocodawcy .

Sąd w pełni podziela stanowisko Prokuratora co do oceny realizacji ustawowych znamion art. 127 § 1 kk. Ustrój konstytucyjny jest całością zasad, które statuują organizację i sposób wykonywania władzy publicznej. Rację ma Prokurator wskazując, że Prokuratura nie należy do podmiotów wymienionych w Konstytucji, choć jest ważnym organem stojącym na jej straży. Zatem żadną miarą przesunięć kadrowych w tej instytucji, czy utraty stanowisk kierowniczych w niej nawet najwyższego szczebla nie można traktować jako zamachu na dobro chronione prawem w postaci ustroju konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej. Inaczej mówiąc, nie jest dobrem konstytucyjnym piastowanie przez konkretną osobę urzędu Prokuratora Krajowego, a pogląd odwrotny jest nieuzasadniony.

Nie wytrzymuje także krytyki taka interpretacja art. 127 § 1 kk, z której wynika, że powołanie się przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Krajowego w rozmowie ze skarżącym na posiadane opinie prawne niekorzystne z jego perspektywy mogła być narzędziem szantażu stosowanego wobec prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Barskiego,

a to miałyby wypełniać znamiona przemocy, o której mowa w art. 127 § 1 kk. Rozumowanie to jest tak absurdalne, że Sąd powstrzyma się od bardziej wyrazistego komentarza co do tego, jak ocenia tego rodzaju wywód prawny; co rozczarowujące - sygnowany przez czterech prawników, w tym doktora nauk prawnych i doktora habilitowanego nauk prawnych o uznanym dorobku naukowym.

Należy podkreślić, iż istotą przestępstwa stypizowanego w art. 127 § 1 kk jest działanie po stronie sprawcy z zastosowaniem przemocy, przez którą rozumie się takie oddziaływanie środkami fizycznymi, które uniemożliwiają lub przełamując opór, albo doprowadzając do bezbronności wymuszają decyzje oczekiwane przez sprawcę. Będzie to więc korzystanie z przemocy fizycznej, działania jednostek militarnych lub paramilitarnych, podjęcie akcji zbrojnej, sabotażu lub innych form gwałtu, których skutkiem może być np. sparaliżowanie, uniemożliwianie działania organów władzy państwowej.

Uznając zatem trafność decyzji Prokuratora, Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

Na oryginalne właściwe podpisy,
za zgodność z oryginałem stwierdzam

Witold Wójcicki
Sędzią Okręgowym w Warszawie

Strona 29 z 30

SSO Anna Ptaszek